

Chris CARTER

GALERIE MRTVÝCH

Těla zavražděných jsou umělecká díla

Galerie mrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Chris Carter

Galerie mrtvých – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

GALERIE MRTVÝCH

Chris
CARTER

GALERIE
MRTVÝCH

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2018 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *Galery of the Dead*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2018)

přeložila © 2018 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mírka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Videňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5063-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5156-4 (ePDF)

ISBN 978-80-759-5154-0 (ePUB)

ISBN 978-80-759-5155-7 (Mobi)

Tento román věnuji všem svým čtenářům
za neuvěřitelnou podporu, která trvá už mnoho let.
Z hloubi srdce vám děkuji.

Linda Parkerová vstoupila do svého třípokojového domku v Silver Lake na severovýchodě Los Angeles, zavřela za sebou dveře a těžce, unaveně vydechla. Měla za sebou dlouhý a náročný den. Pět focení v pěti různých studiích, roztroušených po celém městě. Práce sama zase tak únavná nebyla. Linda modeling milovala a měla to štěstí, že se mu mohla věnovat profesionálně, ale jezdit po městě jako Los Angeles, kde byl dopravní provoz přinejlepším pomalý, to dokázalo vyčerpat a podráždit i nejtrpělivější duši.

Linda odešla toho dne z domu kolem půl osmé ráno, a když parkovala červený volkswagen brouk na příjezdové cestě, hodiny na přístrojové desce ukazovaly 22.14.

Byla unavená a měla hlad, ale všechno pěkně po pořádku.

„Vino,“ říkala si, když rozsvěcela v obývacím pokoji a odkopávala střevíce. „Moc potřebuju pořádnou sklenici vína, a to hned.“

Linda sdílela svůj přízemní bílý domek s Panem Boingem, černobílým kocouřím nalezencem, kterého před jedenácti lety zachránila z ulice. Vzhledem k pokročilému věku už Pan Boingo z domu skoro nevycházel. Pobíhání venku a prohánění ptáků, které nikdy nedokázal doopravdy chytit, pro něj ztratily kouzlo už před několika lety a teď Pan Boingo trávil většinu svých dnů buď spánkem, nebo sezením na okenním parapetu, odkud katatonicky civěl ven na prázdnou ulici.

Když se rozsvítilo, Pan Boingo, který už tři hodiny spal ve svém oblíbeném křesle, vstal, protáhl si přední tlapky a pak dlouze, bezstarostně zívá.

Linda se usmála. „Nazdárek, Pane Boingo. Tak jak dneska bylo? Rušno?“

Pan Boingo byl rád, že ji zase vidí. Seskočil na podlahu a zvolna k Lindě přistoupil.

„Máš hlad, mrňousi?“ Linda se shýbla, aby kocoura zvedla.

Pan Boingo se k ní přitulil.

„Snědl jsi všechno krmení?“ Políbila ho na čelo.

Linda předem věděla, že bude dlouho pryč, a tak se postarala, aby nechala Panu Boingovi dost potravy, nebo si to aspoň myslela. Udělala krok doprava a zkontrolovala misky s jídlem a vodou, zastrčené v koutě. Ani jedna nebyla prázdná.

„Nemáš hlad, co?“

Pan Boingo začal příst; dvakrát na ni mžikl ospalýma očima.

„Ne, nemám.“ Linda nasadila komický hlásek jako z kreslených grotesek a předstírala, že mluví za Pana Boinga. „Chci se jen mazlit, protože se mi stýskalo po mamince.“

Začala něžně drbat Pana Boinga na krku a pod bradou. Kocouří tlamička se okamžitě roztáhla blaženým úsměvem.

„To máš rád, vid’?“ Znovu ho políbila na čelo.

S kocourem v náručí vstoupila Linda do kuchyně, vzala z myčky čistou sklenici a nalila si poctivou dávku z už otevřené láhve jihoafrického pino-tage. Pustila Pana Boinga a zvedla sklenku ke rtům.

„Hmm!“ udělala nahlas a tělo se jí konečně začalo uvolňovat. „Nebe v kapalném skupenství.“

Z ledničky si Linda vzala večeři – misku salátu. Daleko radši by si dala dvojité cheeseburger s chilli hranolky nebo velkou pikantní pizzu s feferonkami, jenže tím by porušila pravidla přísné nízkokalorické diety; doprávala si to jen jednou za čas formou odměny, a dneska nebyla „noc odměn“.

Linda si dala ještě jeden doušek, sebrala víno a salát a vyšla z kuchyně.

Pan Boingo ji následoval.

Po návratu do obývacího pokoje Linda všechno odložila na jídelní stůl a zapnula laptop. Zatímco čekala, až se počítač nače, sáhla do kabelky pro tubu hydratačního krému. Pečlivě si vmasírovala štědrou dávku do rukou a zopakovala proceduru s nohama.

Pan Boingo ji z podlahy pozoroval bez velkého zaujetí.

Následující půlhodinu strávila odpovídáním na e-maily a přidáváním několika nových záznamů do kalendáře. Když s tím byla hotová, zavřela Linda e-mailovou aplikaci a rozhodla se přihlásit na facebookový účet – dvaatřicet nových žádostí o přátelství, devětatřicet nových zpráv a devadesát šest nových upozornění. Podívala se na nástěnné hodiny po své levici –

22.51. Zatímco uvažovala, jestli má opravdu náladu na Facebook, Pan Boingo jí vyskočil na klín.

„Nazdárek. Chceš se ještě mazlit, vid’?“ Znovu nasadila hlas z kreslené grotesky. „Jasně že chci. Celý den jsi mě nechala samotného. Ošklivá maminka.“

Linda začala kocoura znovu hladit pod bradou, když vtom si vzpomněla na něco, co měla v úmyslu udělat už pár dní.

„Už vím co,“ zadívala se Panu Boingovi přímo do očí. „Uděláme si takový ten obrázek Face Swap, co ty na to, no?“

Předevčírem Lindina nejlepší přítelkyně Marie přidala na Instagram snímek aplikace Face Swap, na kterém měla vyměněný obličej se svým rozkošným bišonkem. Pejsek měl vrozenou deformaci dolní čelisti, takže měl pořád vyplazený jazyk. Kombinace huňaté bílé srsti, odbarvených blond vlasů, vyplazených jazyků a Mariina vždy přehnaného nalíčení vytvářela velmi zábavný obrázek. Linda si tehdy slíbila, že zkusí s Panem Boingem něco podobného.

„Jo, jdeme na to,“ kývla na kocoura hlasem plným nadšení. „Bude to legrace, věř mi.“

Zvedla Pana Boinga, uchopila mobil a dotkla se ikonky aplikace Face Swap, kterou už měla staženou.

„Tak jo, hurá na to.“

Zaujala pozici vsedě a prohlížela si obrázek na maličkém displeji. Na stěně přímo za ní bylo vidět pár zarámovaných obrazů a stříbrné osvětlovací těleso. Nalevo od obrazů se nalézaly dveře do krátké chodbičky, která vedla do zbytku domu.

Linda byla velmi pečlivá při pořizování snímků, dokonce i takových, které se dělaly jen pro zábavu.

„Hmm, ne. To se mi nelíbí,“ zavrtěla hlavou na Pana Boinga.

Světla v chodbě za ní byla zhasnutá, ale stříbrné osvětlovací těleso svítilo a propůjčovalo snímku na displeji podivnou záři v pozadí. Znovu si přesedla, tentokrát trochu doleva. Zář zmizela.

„Jo, o moc lepší, co říkáš?“ zeptala se Pana Boinga.

Místo odpovědi jen zvolna, ospale zamžikal očima.

„Tak jo. Jdeme na to, než zase usneš, ospalče.“

Použití aplikace Face Swap nemohlo být jednodušší. Stačilo jen udělat snímek. Víc nebylo třeba. Aplikace okamžitě identifikovala dva obličejce na displeji, oba je červeně zakroužkovala a pak automaticky prohodila.

Linda zvedla Pana Boinga a napřímila se na židli.

„Tak,“ ukázala na displej mobilu. „Koukej se sem.“

Pan Boingo vypadal, jako by měl každou chvíli usnout, a znovu líně zívł.

„Ne, kocoure hloupá, na mě se nedívej. Sem se dívej. Hele.“ Ukázala ještě jednou na displej, tentokrát luskla prsty. Zvuk splnil účel. Pan Boingo se konečně otočil a zadíval se přímo na Lindin mobil.

„Jdeme na to.“

Linda nemarnila čas, nasadila zářivý úsměv a rychle ťukla na ikonku „foto“.

První červený kroužek na displeji se objevil kolem jejího obličejce, ale když rychle po něm následoval druhý, Linda ucítila, jak se jí cosi svírá v hrudi jako škrtidlo, protože aplikace nezakroužkovala mrňavý obličej Pana Boinga. Místo toho označila cosi ve tmě dveří přímo za Lindinými zády.

„Dobrý večer vespolek.“

Přestože jí pomáhaly mikrofon a silná zvuková aparatura, profesorka psychologie na UCLA Tracy Adamsová zvýšila hlas o trochu víc, než bylo běžné. Stála před nabitou posluchárnou pro sto padesát lidí a hovor tolika živých hlasů budil dojem obřího úlu. Obecenstvo tvořili nejen nadšení studenti kriminologie a soudní psychologie, ale také několik dalších pedagogů, které dnešní přednáška velice zaujala.

Podmanivé zelené oči profesorky Adamsové za staromódními brýlemi v černých obroučkách tvaru kočičích očí přejely celé auditorium.

„Za chvílku začneme,“ pokračovala. „Takže bych vám byla velice vděčná, kdyby si ti z vás, co ještě nesedí, mohli prosím najít místa.“ Odmlčela se a trpělivě čekala.

Profesorka Adamsová byla bezpochyby fascinující – inteligentní, přitažlivá, vzdělaná, charismatická, elegantní a poutavě záhadná. Žádný div, že se do ní tolik jejích studentů, mužů i žen, poněkud pubertálně pobláznilo, ani nemluvě o některých členech pedagogického sboru. Dnes večer však profesorka Tracy Adamsová nebyla hlavním důvodem, proč velký přednáškový sál umístěný v severozápadním kvadrantu kampusu UCLA ve Westwoodu praskal ve švech.

Uplynula celá minuta, než se všichni konečně usadili.

„No,“ promluvila znovu profesorka Adamsová, „ráda bych vám pro začátek všem poděkovala, že jste tady. Kdybych tak měla takovouhle účast na všech přednáškách...“

V auditoriu zazněl tlumený smích.

„Tak jo,“ pokračovala. „Než začneme, pokud smím, ráda bych vám sdělila pár informací o našem dnešním speciálním hostu.“ Krátce zalétla pohledem k vysokému a dobře stavěnému muži, stojícímu nalevo od pódia.

Muž, jenž měl ruce v kapsách kalhot, odpověděl plachým úsměvem.

Pozornost profesorky Adamsové se vrátila k poznámkám, které měla před sebou, opřené o řečnický pultík, a pak znovu k obecenstvu.

„Absolvent psychologie na Stanfordově univerzitě,“ začala. „První akademický titul získal ve věku devatenácti let.“ Následující tři slova pronesla po významné odmlce: „*Summa cum laude*.“

Sálem přejela vlna překvapeného šumu.

„Rovněž na Stanfordově univerzitě,“ pokračovala, „a stále v útlém věku třia dvacetilet obdržel titul Ph.D. z analýzy chování zločinců a biopsychologie. Jeho dizertace, nazvaná ‚Pokročilá psychologická studie trestné činnosti‘, se stala a dodnes je povinnou četbou v NCANTČ FBI.“ Krátká pauza. „Pro ty z vás, kteří nevědí, nebo zapomněli, co znamená zkratka NCANTČ – je to Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů při FBI.“

Nahlédla do poznámek, pak se vrátila pohledem ke shromáždění.

„Přestože mu byla několikrát nabídnuta funkce profilovače v Útvaru behaviorální analýzy NCANTČ, dnešní host takovou nabídku nikdy nepřijal a místo toho se rozhodl nastoupit k LAPD neboli Policejnímu sboru Los Angeles.“

Další překvapený šepot, tentokrát o trochu hlasitější.

Profesorka Adamsová počkala, až se utiší, a teprve pak pokračovala.

„Jako člen policejního sboru tohoto města stoupal po hodnotným žebříčku rychlosti blesku, stal se vůbec nejmladším policistou, který to v řadách LAPD dotáhl na detektiva. Od té doby je jeho úspěšnost v řešení zločinů bezkonkurenční.“

Znovu se odmlčela, tentokrát na efekt.

„Naším dnešním hostem je vysoce ceněný detektiv ze Speciální sekce vražd – což je elitní pobočka Divize loupeží a vražd Policejního sboru Los Angeles –, vytvořené výlučně k řešení případů vražd sériových a takových, které přitahují značnou pozornost a vyžadují značné množství času na vyšetřování, jakož i odbornosti.“

Profesorka Adamsová zvedla pravý ukazováček, aby zdůraznila další bod. „Ale to není všechno. Zasluhou svého vzdělání v oboru behaviorální psychologie a skutečnosti, že tohle naše krásné město zřejmě přitahuje velice zvláštní plemeno psychopatů...“

Přednáškovým sálem se znovu rozlehl smích.

„... byl náš host zařazen do ještě specializovanějšího útvaru v rámci SSV. Všechny vraždy, při nichž se projeví nadměrný sadismus a brutalita, označuje LAPD jako ultranásilné zločiny. Většina detektivů v téhle zemi by dala pravou ruku za to, aby *nemuseli* konat práci, jíž se věnuje náš dnešní host. Je velitelem Útvaru ultranásilných zločinů Policejního sboru Los Angeles.“ Otočila se a znovu pohlédla na muže, stojícího vedle pódia.

Sto padesát párů očí sledovalo její pohled.

„Trvalo mi *dloooooho*, než se mi ho konečně podařilo přesvědčit, aby přišel na univerzitu jako host, promluvil a popovídal si s vámi na jedno z nejzajímavějších témat z oblasti kriminologie a soudní psychologie – jímž je současný sériový vrah.“

V místnosti se rozhostilo bojácné ticho.

„Dnes je mi velkým potěšením představit vám detektiva Roberta Huntera z Policejního sboru Los Angeles.“

Sálem se rozlehly bouřlivé ovace.

Profesorka Adamsová pokynula Hunterovi, aby k ní přistoupil.

Detektiv Hunter vyprostil ruce z kapes a zvolna zdolal tři nízké schůdky na pódiu. Když se setkal s jejím pohledem, obdařila ho sebejistým úsměvem, po němž následovalo velmi smyslné, ale téměř nepostřehnutelné mrknutí. Přerušil oční kontakt, obrátil se k aplaudujícímu auditoriu a plaše sklonil hlavu. Hunter na něco takového skutečně nebyl zvyklý.

„Zlom vaz,“ pošeptala mu profesorka Adamsová, když předávala Hunterovi mikrofon a odcházela z pódia stejnou cestou, kudy prve přišel.

Hunter počkal, až se sál znovu utiší.

„Nejspíš bych rád začal tím, že vám všem ještě jednou poděkuju za to, že jste tady. Musím přiznat, že tohle jsem nečekal.“

Teď byla řada na Hunterovi, aby vrhl pohled na profesorku Adamsovou.

„Myslel jsem, že budu mluvit asi tak ke dvaceti až pětadvaceti studentům, maximálně.“

Další smích z obecenstva.

Profesorka znovu nasadila úsměv, z okraje pódia pohlédla na Huntera a pokrčila rameny.

„Než začnu, prosím, dovolte, abych vám vysvětlil, že nejsem žádný řečník

a rozhodně ne učitel, ale vynasnažím se přetlumočit vám, co vím, a odpovědět na všechny vaše otázky.“

V posluchárně znovu zabouřil aplaus.

Hunter si nebyl jistý, jaká je úroveň znalostí přítomných, začal tedy základními definicemi – jaký je rozdíl mezi sériovými vraždami, hromadným zabíjením a masovým vražděním. Vysvětlení doložil několika příklady z praxe, k nimž v nedávné době v USA došlo.

Poté seznámil obecenstvo se sedmibodovým seznamem proměn psychického stavu sériového vraha, od fáze aury – samotného začátku, kde budoucí vrah začíná ztrácet kontakt s realitou – až po fázi deprese – hluboké psychické rozlady, která ve většině případů následuje po vraždě.

„Než budu pokračovat,“ pronesl Hunter poté, co dokončil popis poslední fáze, a do hlasu se mu vetřel mnohem vážnější tón. „Pokud jde o sériové vraždy, měli byste si zapamatovat to nejdůležitější...“

Vyrušilo ho zavibrování mobilu v kapse bundy.

Zarazil se a sáhl po něm.

„Moc se omlouvám,“ zvedl pravou ruku směrem k zaujatému obecenstvu. „Kdybyste mohli minutku počkat.“ Vypnul mikrofon a odložil ho na řečnický pultík. „Detektiv Hunter,“ pronesl do telefonu. „Útvar UNZ.“

Zatímco naslouchal volajícímu na druhém konci linky, vyhledal pohledem profesorku Adamsovou. Nebylo třeba slov. Četla z výrazu jeho tváře. Byla s ním už jednou, když přijímal podobný hovor.

„To si děláš legraci,“ zamumlala nevěřicně, než znovu vystoupila na pódium a přistoupila k Hunterovi. „Proč mě nepřekvapuje, že to muselo přijít zrovna dnes večer?“

Hunter ukončil hovor a otočil se k ní.

„Strašně se omlouvám, Tracy,“ pronesl tlumeným a sevřeným hlasem. Neuniklo mu její zklamání. „Musím jít.“

Chápavě kývla. „To nic, Roberte. Jdi. Vysvětlím jim to.“

Hunter spěchal z pódia a profesorka Adamsová zvedla z řečnického pultíku mikrofon, smutně vzdychla a obrátila se k velice zmatenému publiku.

Než Hunter dorazil na adresu, kterou telefonicky obdržel, měl na hodinkách čas 21.31. I touhle dobou ve středu večer mu trvalo asi tři čtvrtě hodiny, než zdolal necelých dvacet devět kilometrů vzdálenosti z Westwoodu do Silver Lake – etnicky velice různorodé čtvrti na východ od Hollywoodu. Jakmile se ocitl na Berkeley Avenue a zamířil na západ, okamžitě uviděl shluk policejních vozidel kolem vjezdu do North Benton Way.

Hunter věděl, že ve městě jako Los Angeles nic nedokáže přitáhnout zvědavé čumily rychleji než kombinace blikajících policejních majáků a černožluté pásky kolem místa činu. Z toho důvodu ho vůbec nepřekvapil pohled na stále rostoucí dav okolních obyvatel, kteří už se shromažďovali kolem perimetru – mobily pevně v rukou, dychtili po několikavteřinové videonahrávce nebo aspoň slušné fotce, aby měli co vystavit na sociálních sítích jako ukořistěné pokémony.

Média Huntera rovněž předběhla. Se stativy a kamerami na střeších zaujaly už místa u chodníku hned přes ulici od oblasti oddělené policejním kordonem dvě dodávky televizního zpravodajství. Pár novinářů se usilovně snažilo získat jakékoli informace od každého, kdo by byl ochoten s nimi mluvit.

Když konečně projel davem, stáhl Hunter okénko a ukázal odznak jednomu z uniformovaných strážníků, střežících vstup do ulice. Strážník kývl a uvolnil cestu, aby Hunter mohl pokračovat.

North Benton Way byla tichá rezidenční ulice kousek na jih od slavné vodní nádrže Silver Lake. Po obou stranách ji lemovaly vzrostlé sykomory, které ji ve dne stínily před sluncem, ale jak nastal soumrak, vrhaly na všechny strany zlověstné stíny. Dům, kam měl Hunter namířeno, byl šestý na pravé straně ulice. Obě místa na příjezdové cestě zabíraly červený volkswagen brouk a modrá tesla S. Kousek napravo od domu zpozoroval Hunter tři další zaparkované černobílé policejní hlídkové vozy spolu s dodávkou forenzního útvaru okresního koronera.

Hunter zastavil před dodávkou a vystoupil z auta. Jeho sto osmdesát centimetrů vysoká postava se tyčila vysoko nad sluncem vyrudlou střechou starého Buicku LeSabre. Chvilku přejížděl pohledem ulici z jednoho konce na druhý. Ve všech okolních domech se svítilo, většina obyvatel buď koukala z oken, nebo stála u domovních dveří s výrazem naprostého šoku a nevíry v obličej. Hunter si připnul odznak na opasek a v té chvíli policejní bariérou na začátku ulice projelo další auto. Hunter okamžitě poznal modrou metalízu Hondy Civic. Patřila jeho parťákovi z útvaru UNZ, detektivu Carlosi Garciovi.

„Zrovna jsi dorazil?“ zeptal se Garcia, když zaparkoval vedle jednoho z policejních hlídkových vozů a vyskočil z auta.

„Ani ne před minutou,“ potvrdil Hunter.

Garcia měl delší hnědé vlasy, dosud vlhké z pozdní sprchy, sčesané dozadu a utažené do ohonu.

Oba detektivové se obrátili čelem k domu s bílým průčelím. Na chodníku přes ulici stáli tři policisté s vážnými výrazy. Hned za nimi jeden agent CSI, oděný v tykové kombinéze s kapucí a vyzbrojený vysoce výkonnou taktickou svítilnou ProTac, pečlivě zkoumal pěkně udržovanou předzahrádku. Na zápraží domu, napůl zastíněném modrým forenzním stanem, snímal druhý agent otisky prstů z kliky a rámu dveří.

Když si jich všiml, nejstarší ze tří policistů na chodníku se oddělil od skupiny a přešel ulici směrem k oběma detektivům.

Hunter okamžitě zaznamenal jediný kovový obdélníček na límci strážnickovy košile, který ho identifikoval jako nadporučíka Policejního sboru Los Angeles.

„Vy musíte být od UNZ.“ Strážníkův chraptivý hlas zněl unaveně.

„Ano, pane,“ odvětil Garcia. „To jsme my.“

Nadporučíkovi bylo něco přes padesát a byl asi o osm centimetrů menší než Hunter a nejméně o dvacet kilo těžší, přičemž většinu hmotnostního rozdílu tvořilo břicho.

„Jsem nadporučík Frederick Jarvis z centrální úřadovny,“ podal jim ruku. „Divize Severovýchod.“

Hunter a Garcia se představili.

„Byl jste první na místě činu?“ zeptal se Garcia.

„Ne,“ odvětil nadporučík Jarvis, obrátil se a ukázal na dva policisty, které nechal stát na chodníku. „Strážníci Grabowski a Perez. Já jsem ten, kdo rozhodl, že celou tuhle šlamastyku předáme vám z Ultránásilných zločinů.“

„Takže jste byl uvnitř?“ zeptal se Hunter.

Nadporučíkovo chování se změnilo. Vydechl. „Byl. Ano.“ Poškrábal se na pravé líci. „Jedenatřicet let u sboru, a za ta léta jsem viděl šílených věcí víc než dost, ale kdybych si mohl, než umřu, vybrat jen jednu věc, kterou bych radši neviděl...“ Kývl bradou směrem k domu. „Tak by to byla tahle.“

Hunter a Garcia se zapsali do protokolu místa činu, vyzvedli si jednorázové forenzní kombinézy a začali se do nich oblékat. Nadporučík Jarvis po žádné nesáhl, čímž dal jasně najevo, že nemá v úmyslu vstupovat na tohle místo činu podruhé.

„Tak jaképak informace máme zatím o oběti?“ zeptal se Garcia.

„Jen ty nejzákladnější,“ sáhl nadporučík po zápisníku. „Jmenovala se Linda Parkerová,“ začal. „Čtyřicet let, původem z Harboru přímo tady v Los Angeles. Živila se jako modelka. Rejstřík měla čistý jako sklo, pokud je nám známo – žádné zatčení, žádné pokuty, žádné soudní příkazy... nic. Ten volkswagen brouk by měla splacený už za pár měsíců. I všechny daně platila včas a řádně.“

„Žila tu sama?“ Zase Garcia.

„Pokud víme – ano. Na složenkách ani účtech žádná jiná jména nefigurojí.“

„Ví se, jestli měla nějakého přítele? Vztahy?“

Nadporučík pokrčil rameny. „Neměli jsme čas shromažďovat takové informace. Pardon, hoši, ale to si budete muset vyhrabat sami.“

Hunter znovu přešel pohledem sem a tam po ulici.

„Co sousedi?“ zeptal se. Věděl, že nadporučík už určitě nařídil strážníkům obejít všechny okolní domy.

„Nic. Nikdo zřejmě nic neviděl a neslyšel, ale moji kluci se ještě vyptávají, takže možná při troše štěstí...“

„Paní Štěšena nás bohužel asi moc ráda nemá,“ opáčil Garcia. Jeho hlas postrádal humor. „Ale kdoví? Každý den je nový začátek.“

„Vypadá to, že pachatel vnikl do domu zadem přes okno ložnice,“ řekl nadporučík Jarvis. „Bylo rozbité zvenčí.“

„Jak se dostal na zahradu?“ zeptal se Garcia.

Nadporučík ukázal na dřevěná vrátka nalevo od domu. Otisky z nich sní-

mal třetí forenzní technik. „Žádné stopy násilného vstupu, ale člověk nemusí být atlet, aby je přelezl.“

„To je ta osoba, co našla tělo?“ zeptal se Hunter nadporučíka a ukázal hlavou směrem k policejním vozidlům, zaparkovaným v ulici napravo od domu.

Hned jak prve vystoupil z auta, všiml si Hunter policistky klečící u otevřených dveří spolujezdce hlídkového vozu, který stál od nich nejdál. Policistka nebyla sama. Před ní seděla v autě na místě spolujezdce velmi vystresovaná žena kolem padesátky.

„Přesně tak,“ odvětil nadporučík Jarvis. „Aspoň se nebudete muset trápit s informováním rodičů. Je to matka oběti.“

Hunter a Garcia se zarazili a přejeli pohledem od nadporučíka k ženě sedící v hlídkovém voze. Ani jeden z obou detektivů si neuměl představit zážitek, který by byl pro matku horší než objevit mrtvolu surově zavražděné dcery.

„Pochopitelně je v šoku,“ vysvětloval nadporučík. „A momentálně se toho od ní moc nedozvíme, ale podle toho, co jsme pochopili, byla zvyklá mluvit s dcerou každý den, buď osobně, nebo telefonicky.“ Znovu nahlédl do poznámek. „Naposled spolu mluvily přede dvěma – v pondělí odpoledne. Šlo o telefonát. Měly se včera sejít na oběd, ale matka to musela zrušit. Podle toho, co říká, pak volala dceři kolem deváté ráno, jenže ta to nebrala. Hovor šel rovnou do hlasové schránky. Nechala vzkaz, ale dcera jí zpátky vůbec nezavolala. Matka zkusila zavolat znovu asi pětadvacet minut předtím, než se měly sejít, jen aby se ujistila, že dcera zprávu dostala a že nebude vážit cestu nadarmo. Zase to spadlo rovnou do hlasové schránky. Včera večer to zkusila zase a pak dnes ráno a odpoledne.“ Nadporučík Jarvis kývl, aby potvrdil svá slova. „Pokaždé hlasová schránka. To už si začala matka dělat starosti. Říkala, že i když je to nepravděpodobné, dcera se mohla rozlobit, že musely včera zrušit společný oběd, ale i kdyby to tak bylo, podle ní už by se Linda přece jen ozvala. Matka znovu zavolala a nechala poslední vzkaz, že se staví dnes večer.“

„A v kolik sem dnes dorazila?“ zeptal se Hunter.

„Kolem sedmé.“

„Jak se dostala dovnitř?“ Tentokrát Garcia. „Bylo odemčeno?“

„Ne, dveře byly zamčené, ale matka měla u sebe rezervní klíč.“

Hunter se otočil k technikovi CSI snímajícímu otisky z domovních dveří.

„Vloupání?“ zeptal se.

„Pokud vstoupil těmihle dveřmi, tak ne násilím.“ Technik opětoval Hunterův pohled. „Zámek, věřeje, nic nebylo poškozeno, ale tyhle dveře mají jednoduchý zámek se západkou. Člověk by fakt nemusel být expert, aby se přes ně dostal.“

Hunter a Garcia si stáhli kapuce přes hlavy a zapnuli zipy kombinéz.

„Přes obývací,“ vysvětloval nadporučík Jarvis a přitom gestikuloval. „Na druhé straně je chodba a na jejím konci ložnice. Kdybyste zabloudili, jděte jednoduše za pachem krve.“ Nadporučík nepronesl poslední pokyn jako vtip. „A na vašem místě bych si nezapomněl roušku.“

Domovní dveře Lindy Parkerové vedly rovnou do prostorného obývacího pokoje, příjemně zařízeného směsicí historizujících napodobenin a tradičního nábytku, doplněnou pastelovými závěsy, které ladily s koberečky a polštáři. Nic nepůsobilo nemístně. Nic nenasvědčovalo, že by tu došlo k zápasu.

Další forenzní technička, rovněž pátrající po otiscích prstů, se propracovávala četnými plochami v místnosti. Pozdravila detektivy mírným kývnutím hlavy.

Chodba s dřevěnou podlahou, která vedla do zbylých prostor domu, byla krátká a široká, s jedněmi dveřmi na pravé straně, dvojími na levé a jedněmi na konci. Zavřené byly jen druhé dveře nalevo. Stěny zdobilo několik zarámovaných fotografií ve stylu obálek módních časopisů. Na všech se skvěla stejná úchvatná modelka – štíhlá a vypracovaná, se srdcovitým obličejem, plnými rty a jemným nosíkem, očima, jejichž barva byla téměř akvamarínová, a lícními kostmi, za jaké by většina žen zaplatila celé jmění.

Hunter a Garcia zamířili k místnosti na konci chodby.

Letmé nahlédnutí do otevřených dveří na pravé straně – ložnice.

Otevřené dveře nalevo – koupelna.

Zavřené dveře prověří později.

Když se konečně ocitli v místnosti označené jako místo činu, zastavili se ve dveřích, neklidně a mlčky.

Jednou věcí si byli Hunter i Garcia naprosto jisti – přání nadporučíka Jarvise se nikdy nesplní. Nikdy nedokáže zapomenout na to, co v téhle místnosti viděl.

Muže naráz probudil zvuk motocyklu z ulice. Chvilí nehybně ležel naznak a civěl do stropu. Místnost, kde se nalézal, osvětlovalo jen slabé měsíční světlo, pronikající dovnitř velkým oknem ve stěně nalevo od něj, ale jemu tma nevadila. Po pravdě řečeno, dával jí přednost. Podle jeho názoru odpovídala barvě jeho duše.

Muž se soustředil na svůj dech, snažil se ho zklidnit. *Nádech nosem*, říkal si v duchu, když se nadechoval. *A výdech ústy*. Vydechl. *Nádech nosem*. Vdechl. *A výdech ústy*. Vydechl.

Rychlé dýchání se zvolna zase začínalo uklidňovat.

Muž byl úplně mokrá, zmáčený studeným potem jako vždycky, když se probudil z „noční můry“. Vidiny byly vždycky stejné – násilné... bizarní... bolestné – ale nechťelo se mu o nich přemýšlet. Nikdy to nedělal. Zatímco se tedy soustředil na svůj dech, zaháněl ty obrazy zpět do nejtemnějších míst ve své mysli s jedinou jistotou – dřív nebo později se zase vrátí. Jako vždycky.

Trvalo mu deset minut, než konečně přešel z lehu do sedu. Většina studeného potu mu na pokožce zaschla, takže si připadal lepkavý a špinavý. Potřeboval sprchu. Vždycky po „noční můře“ potreboval sprchu.

V koupelně pustil vodu a počkal, až se místnost začne halit párou, než vstoupil pod silně tryskající teplou sprchu. Muž zavřel oči a nechal si vodu stékat přes obličej... po kůži. Prakticky cítil, jak se mu rozšiřují póry a vítají očistu.

Zbožňoval ten pocit.

Muž si důkladně dvakrát umyl celé tělo, než se chopil žiletky a lahvičky dětského oleje z příhrádky ve sprše. Trochu oleje si nalil do dlaně pravé ruky a rozetřel ho po levé noze. Pak proces zopakoval – levá ruka, pravá noha. Vždycky to dělal v tomhle sledu. Na dvě vteřiny vložil žiletku pod tryskající vodu, než se shýbl a přiložil ji k pravé holeni.

Před léty mu jedna prostitutka prozradila, že chce-li se vyhnout vyrážkám,

když si holí tělesný porost, obzvlášť v podpaží a kolem třísel, má používat dětský nebo kokosový olej. „Měl bys to zkusit,“ radila mu tehdy. „Vyrážky a opruzeniny budou věc minulosti, věř mi.“

Měla pravdu. Skutečně to fungovalo. Nejenže ho to zbavilo vyrážek a opruzenin, ale také měl díky tomu pokožku hladkou jako ještě nikdy.

Muž si holil tělo denně, někdy i dvakrát denně, od hlavy až k chloupkům na prstech u nohou. Nedělal to, protože by byl blázen nebo fanatik nebo protože by mu to nařizovaly nějaké hlasy. Dělal to jednoduše proto, že se mu líbil dotek vlastní pokožky bez chloupků. O kolik byla citlivější! Jediná část těla, kterou si neholil, bylo obočí. Jednou to zkusil, ale výsledek se mu nezamlouval. Vypadal pak divně... skoro strašidelně, a ještě nenašel umělé obočí, které by vypadalo stejně dobře jako skutečné, na rozdíl od paruk a falešných vousů, kterých měl slušnou sbírku.

Muž dokončil dlouhý proces holení, vypnul vodu, vystoupil ze sprchy a osušil se ručníkem. Vrátil se do ložnice, zůstal stát nahý před vysokým zrcadlem a obdivoval vlastní tělo.

Naplněn hrdostí se otočil doleva a zapnul velký stojanový větrák, který tam měl. Když závan větru zasáhl jeho hladkou pokožku, zachvělo se mu celé tělo a páteří mu projela vlna extáze, mocnější a příjemnější, než jakou by uměla navodit jakákoli droga. Jako by rituál holení zdesateronásobil vnímavost hmatových receptorů v jeho kůži.

Muž se do toho blaha pohroužil na několik minut, než ventilátor konečně vypnul.

„Hádám, že je čas se připravit,“ sdělil sám sobě a tělo se mu ještě jednou naposled zachvělo, tentokrát čirým vzrušením nedočkavosti.

Muž se prostě nemohl dočkat, až to udělá celé znovu od začátku.

Když došlo na místa činu, nebylo nijak překvapivé, že Hunter a Garcia byli pověstní svou „hroší kůží“. Setkali se s větším množstvím dějišť krvavých a surových vražd než většina detektivů v celých dějinách losangeleského policejního sboru. Jen velmi málo násilných činů jimi ještě dokázalo otrást. To, co uviděli toho večera v ložnici Lindy Parkerové, k nim však patřilo.

„Co to sakra je?“ Garcia pronesl tato slova téměř nevědomky. Navzdory všem zkušenostem bylo jeho mozku zatěžko pochopit, co oči viděly.

Celé místo činu bylo znepokojivé, počínaje teplotou uvnitř místnosti.

V Los Angeles se nejvyšší březnové teploty pohybují průměrně kolem čtrnácti stupňů Celsia, ale v místnosti mohly být spíš dva, nanejvýš pět stupňů.

Garcia si založil paže na hrudi, aby si uchoval trochu tělesného tepla, ale nezvykle nízká teplota znamenala pouhý začátek. Místnost před nimi byla karmínově rudá – podlaha, koberec, záclony, nábytek, postel, stěny... všechno, a přesto všechna ta krev působila nanejvýš jako hloupý vtip v porovnání s tím, co se nalézalo uprostřed pokoje.

Tělo Lindy Parkerové bylo zanecháno na posteli, přistrčené čelem k jižní stěně. Ležela naznak na krvi promáčeném povlečení, které kdysi bylo bílé. Paže měla položené podél boků, nohy přirozeně natažené, ale konce všech čtyř končetin chyběly. Někdo jí usekl chodidla v kotnicích a ruce v zápěstí, ale i to hrálo druhé housle v porovnání s hlavním znepokojivým činem vraha.

Tělo Lindy Parkerové bylo stažené z kůže, zbyla z něj jen bizarní změř hnědavě červené svalové tkáně, obnažených orgánů a odhalených kostí. Pach tlejícího masa otrávil vzduch v celé místnosti.

„Vítám vás ve vaší nové noční můře, kluci.“

Podivný pozdrav zazněl od Kevina Whitea, osmačtyřicetiletého velícího forenzního technika, který stál vedle postele. Měřil metr pětasedmdesát a měl světlehnědé oči pod hustým, rozcuchaným obočím. Vlasy, v současnosti zakryté kapucí tyčkové kombinézy, byly světlé a na temeni prořídle.

Pod ochrannou maskou se skrýval dlouhý nos a řídký knírek, podobný spíš broskvovému chmýří než vousům. Byl to velmi zkušený technik, který už s Hunterem a Garciou pracoval na několika místech činu. Kevin White byl také expert na forenzní entomologii.

Naproti Whiteovi, na druhé straně lůžka cvakal snímky fotograf CSI, snažící se zachytit mrtvolu ze všech možných úhlů. Vždycky po dvou nebo třech cvaknutích, než se znovu pustil do práce, na chvílku přestal, potřásl hlavou, pak odvrátil pohled a přimhouřil oči, přičemž zjevně potlačoval nutkání ke zvracení.

Hunter a Garcia konečně vstoupili do místnosti a opatrně, aby se vyhnuli kalužím zaschlé krve na podlaze, přistoupili k posteli.

White jim dopřál ještě několik vteřin, aby získali ucelený dojem ze scény před sebou, než znovu promluvil.

„Jsme tu něco přes půl hodiny,“ vysvětloval. „A jak dobře vidíte, potrvá dost dlouho, než se tohle místo kompletně zpracuje, ale povím vám to málo, na co jsme zatím přišli.“ Ukázal na klimatizační jednotku na protější stěně místnosti. „Klima běžela naplno, když jsme sem přišli. Proto je tu jak v lednici.“

„Vrah chtěl uchovat tělo?“ zeptal se Hunter.

„Možná,“ souhlasil White. „Ale ať už to měl v úmyslu, nebo ne, nízká teplota přesně tohle dokázala.“

Ve tvářích obou detektivů procitl zájem.

„Budete muset počkat na oficiální výsledek pitvy, pokud jde o přesnější odhad času smrti,“ pokračoval White. „Ale při téhle teplotě by se normální proces rozkladu zpomalil asi o třicet až čtyřicet hodin. Vzhledem ke skutečnosti, že právě nastává úplný rigor mortis, řekl bych, že byla zavražděna před nějakými čtyřiceti až dvaapadesáti hodinami.“

„Tím bychom se vraceli do pondělního večera.“ Garcia pohlédl na Huntera. „Nadporučík Jarvis nám venku říkal, že matka s ní naposled mluvila v pondělí odpoledne.“ Obrátil se k Whiteovi a znovu ho oslovil. „Podle všeho je tvůj odhad hodně přesný, Kevine.“

Whiteovi zasvítla v očích pýcha. „Teplota spolu se zavřenými okny všude v domě by taky vysvětlovala, proč tu nebzučí hejna masařek.“ Odmlčel se a vrátil se pohledem k mrtvole na posteli. „Její tělo by už bylo touhle dobou o dost menší.“

Za normálních okolností, dokonce i v noci, kdyby bylo tělo vydané na milost a nemilost živlům, ať už venku, nebo uvnitř, slétly by se na ně masařky v řádu pouhých minut. Zaměřily by své úsilí na ústa, nos, oči a všechny otevřené rány. V případě těla staženého z kůže se stávalo celé tělo otevřenou ranou, a tudíž úrodnou půdou pro masařky. Za pár hodin by nakladly na mrtvolu až půl milionu vajíček. Ta vajíčka by se během čtyřiaadvaceti hodin vylíhla a za jediný den by larvy z nich zmenšily objem dospělého lidského těla na polovinu. Hunter a Garcia to moc dobře věděli.

„Bohužel,“ pokračoval White, „ohledně příčiny smrti budete muset počkat na pitevní zprávu. Můžu vám říct, že tu nejsou žádná viditelná bodná nebo střelná zranění. Ani stopy po úderu do hlavy tupým předmětem. Nejsou vidět polámané kosti, samozřejmě s výjimkou těch uříznutých rukou a nohou. Hrudní koš se zdá nepoškozený a nemá zlomený vaz.“

„Vykrvácela?“ nadhodil Garcia.

„Je vysoce pravděpodobné, že zemřela vykrvácením,“ připustil White. „Ale jak už jsem řekl, to objasní pitevní zpráva.“

Oba detektivové na chvilku zmlkli.

„Nenašli jsme nic z chybějících částí těla,“ dodal White. „Ani ruce, ani nohy, ani kůži, ale neměli jsme zatím čas prohledat celý dům.“

„Dá se nějak určit, jestli něco z těch surovostí proběhlo, dokud byla ještě naživu?“ zeptal se Garcia.

„S jistotou ne,“ odpověděl White. „Moc nerad se opakuju, Carlosi, ale přesnější odpověď najdete až v pitevní zprávě.“

Garcia ještě jednou přejel očima místnost. Soudě podle množství krve všude kolem by ho nepřekvapilo, kdyby pitva odhalila, že oběť byla skutečně naživu, když ji vrah stahoval z kůže. Ale i kdyby tomu tak bylo, něco mu stejně nedávalo smysl.

„Já tomu nerozumím,“ řekl. „Co sakra znamená ta krev všude?“ Sklouzl zrakem k Hunterovi, ale otázka byla adresována každému, komu by se zachtělo odpovědět. „A po celém pokoji. Tohle není tepenný rozstřík. To všichni poznáme.“ Přistoupil blíž k východní stěně, prohlížel si dlouhou stopu krve na ní. „Všechny ty stopy vypadají jako šmouhy. Jako by je udělal naschvál.“

„To je dost možné,“ souhlasil White.

Hunter přistoupil blíž k posteli a začal si prohlížet, co kdysi bývalo obličejem Lindy Parkerové. Bez pokožky působilo to, co z něj zbylo, stejnou měrou děsivě i hypnoticky.

V důsledku víc než čtyřiceti hodin vystavení vzduchu, i přes nízkou teplotu, potměněla tenká svalová vrstva mezi kostní strukturou obličeje a pokožkou do podivně hnědého odstínu, jako by byla lehce ožehnutá ohněm. Nosní chrupavka byla dosud na svém místě, ale víčka a rty zmizely, takže dásně, zuby, čelistní kost, část lebky a oční důlek zůstaly zcela odhalené. Oči vrah neodstranil, ale také tam už nebyly. Většina sklivce – průhledné rosolovité tkáně vyplňující oční bulvu za čočkou – vyschla. V důsledku toho oči Lindy Parkerové splaskly a prakticky zmizely v důlcích.

„Už jste s ní pohnuli?“ zeptal se Hunter.

„Ne, zatím ne,“ odpověděl White. „Čekal jsem, až tu budete, abyste mohli vidět tělo in situ, protože je tu háček – když se podíváte důkladně, zdá se, že vrah z ní nestáhl kůži úplně.“

Hunter o krok ucouvl a naklonil hlavu do strany.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Vypadá to, že na zádech jí ještě kus kůže zbyl.“

Garcia napodobil Huntera. „To je divné. Proč by jí vrah stahoval kůži z většiny těla, ale na zádech kus nechal?“

„Podíváme se, ne?“ White obešel lůžko z druhé strany. „Chcete píchnout, kluci?“ zeptal se Huntera a Garcii.

„Jasně.“

Fotograf uhnul z cesty, přesunul se na druhý konec místnosti.

„Prostě ji zvedneme do sedu, kam až to půjde,“ navrhl White a kývl na Huntera a Garcii, kteří odpověděli rovněž kývnutím. „Na tři... raz, dva, tři.“

Jak nadzvedli tělo z postele, Hunter, Garcia i White naklonili hlavy do strany, aby viděli na záda oběti.

Když se konečně ukázala část pokožky, všichni zkoprněli.

„Ježíši!“ pronesl White. „Co to sakra je?“

Dosud nahý usedl muž k toaletnímu stolku a chvilku pozoroval svůj obraz v trojdílném zrcadle, přičemž si prohlížel profil z obou stran.

Miloval ten zvláštní stav, v němž se ocital pokaždé, když se chystal k proměně. Byl to stav složitý, který ani on sám neuměl jaksepatří vysvětlit, ale bizarně ho naplňoval pocitem úspěchu smíšeným s něčím, co dokázal popsat jen jako omračující extázi.

Muž vychutnával ten dojem ještě celou minutu, nechával si ho šířit tělem jako krev proudící v žilách.

Muž se na sebe radostně a hrdě usmíval.

Věděl, že může vlastním přičiněním vypadat, jak se mu zachce. Dokázal si změnit tvar nosu, barvu očí, plnost tváří, úhel brady, objem rtů, kontury uší, kvalitu zubů... cokoli. Mužovým znalostem ohledně toho, jak tvarovat pěnové protézy, a jeho dovednostem v líčení se nikdo nevyrovnal. Ještě líp: když to všechno zkombinoval s několika elektronickými udělátky, uměl změnit dokonce i zvuk a sílu svého hlasu, jak už dříve dokázal.

Muž se na židli napřímil a zadíval se na fotografii, kterou měl připnutou v pravém horním rohu zrcadla. Vůbec neměl zdání, kdo na ní je. Snímek pocházel z náhodně vybrané fotobanky, ale osoba na ní vypadala velmi zajímavě – kulatý nos, nenápadné lícní kosti, plné rty, modré oči a šikmé obočí, které dodávalo celému obličejí poněkud smutný výraz. Kdovíproč se to muži líbilo. Barva pleti muže na fotografii byla také o odstín tmavší než jeho.

Muž už měl vytvarovaných několik kousků protetické pěny tak, aby odpovídaly nosu, rtům a lícním kostem člověka na obrázku, a když na jeden z těch kousků nanášel tenkou vrstvu speciálního lepidla, začínal si představovat, jaká bude tahle bytost v reálném životě – jak bude mluvit, chodit, usmívat se, smát... Bude jeho hlas tichý a plachý, silný a autoritativní, nebo kombinace obého?

A co povaha? – ptal se v duchu muž. *Bude vstřícný, povídavý, stydlivý, introvertní, zábavný, vážný, intelektuální?* Nabízely se mu nekonečné možnosti, a to ho jaksepatří vzrušovalo. Miloval proces tvoření každé nové osoby, jíž se stával. Miloval to, protože to nikdo neuměl líp než on. Jenže fyzická proměna spolu s koncepcí osobnosti byla jen součástí zábavy. Skutečné vzrušení, skutečný tvůrčí proces přijdou později, neboť muž nepochyboval o tom, že je umělec.

Huntera, Garcii i Whitea překvapilo zjištění, že na zádech Lindy Parkerové zůstal dokonale tvarovaný kus kůže s rovnými okraji. Obdélník pokožky jí vlastně pokrýval celá záda, zleva doprava, začínal pár centimetrů pod rameny a sahal až k hýždím, ale tím překvapení nekončilo. Navzdory zaschlé krvi, která většinu kůže pokrývala, všichni tři jasně viděli, že do ní něco bylo nakvap vyřezáno – nástroj pronikl kůží a zaryl se až do svaloviny.

„Co to kurva je?“ zašeptal Garcia, když přimhouřenýma očima pozoroval značky.

„Tommy,“ zavolal White na forenzního fotografa a gestem ho zval k sobě. „Tohle musíš vyfotit.“

Tommy pohlédl na Whitea, jako by říkal: *Ona ta šílenost ještě nekončí?*

„Hned,“ pobízel ho White.

Tommy si upravil brýle a přistoupil zleva k posteli.

„No páni!“ zavrtěl znovu hlavou. „To je ale ujetý.“

Zářezy na zádech oběti vypadaly jako podivná kombinace symbolů a písmen, tvořících čtyři zřetelné horizontální řádky. Symboly a písmena byly hrubě vyřezané jen rovnými čarami, bez křivek.

Fotografovi trvalo pár vteřin, než se vzpamatoval a začal cvakat spouští. Přestože za Hunterovými zády explodovalo oslnivé světlo blesku fotoaparátu, jeho pozornost nepolevila ani na okamžik.

Jak přejížděl pohledem od písmena k symbolu a z jedné rovné řádky na druhou, šířilo se nitrem Hunterovy duše nové chvění, zrychlující jako raketa.

„To je nějaký jazyk uctívачů ďábla nebo taková podobná blbost?“ ozval se Garcia.

Hunter zvolna zavrtěl hlavou.

„No, anglicky to rozhodně není,“ opáčil White.

„Možná je to mimozemsky,“ nadhodil fotograf. „Bylo by snazší věřit tomu, než že to všechno dokázal udělat člověk.“

„Ne.“ Hunter konečně promluvil bezvýrazným hlasem. „Je to latinsky.“ „Latinsky?“

Garcia i fotograf pohlédli na Huntera se svráželými čely, pak se opět zaměřili na značky na zádech oběti. Dlouhou chvíli je znovu studovali.

White rovněž nepůsobil příliš sebejistě.

„Já to tam nevidím, Roberte,“ nakláněl hlavu ze strany na stranu. „A přitom moje latina vůbec není špatná.“

„Jestli je to latinsky,“ zeptal se Garcia, „co znamenají ty symboly?“

„To nejsou symboly,“ odvětil Hunter, ale dovedl si snadno představit, proč si jeho parťák – nebo kdokoli jiný – může splést některá vyřezaná písmena se symboly. „Jenom jsou některá písmena nakreslená ledabyle.“

Ani Garcia, ani White zřejmě nechápali.

„Držíte ji, kluci?“ zeptal se Hunter. „Můžu pustit?“

„Jo, máme ji,“ odvětil White.

Hunter pustil tělo.

Garcia a White je přidržovali.

„Tyhle řezy do kůže,“ začal Hunter vysvětlovat a přitom ukazoval. „Tyhle čáry, které tvoří písmena, vznikly podle všeho rychlými zářezy nějakou čepelí.“ Napodobil pohyb rukou s nataženým ukazováčkem.

„Jo, jasně,“ souhlasil Garcia.

White rovněž přikývl.

„A jak vidíte,“ pokračoval Hunter a nepřestával ukazovat, „ten, kdo to udělal, používal jen rovné čáry, žádné křivky, takže tu máme dvě možnosti. Za prvé – nakreslil tak některá písmena naschvál, nebo za druhé – nedbal při kreslení na preciznost. Nicméně tím pádem nám tu zbývá několik čar, které se nespojují, kde by měly; buď nedosahují, nebo jsou úplně vedle. Právě proto to místy vypadá spíš jako symboly než písmena.“

Garcia, White a Tommy, který přestal fotografovat, aby se mohl soustředit na Hunterovo vysvětlení, stále působili velmi nechápavě.

Hunter se to pokusil objasnit.

„Jako například tady. Tohle má být P.“ Hunter prstem překreslil písmeno nad existujícím vyřezaným, aniž se dotkl oběti, ale tentokrát použil oblou linii. „A tohle je D.“ Opakoval proces. „Některá jsou taky hodně šejdrem

a vybočují z řádku, takže jsou daleko hůř vidět, jako tady – tohle má být H, tohle je M, tohle je S a tady C.“

Jak Hunter překresloval písmena prstem, jeho argumentace začínala dávat mnohem lepší smysl.

„Aby mě čert vzal,“ valil White oči na písmena. Už začínal chápat smysl rébusu, ale pořád ne docela.

„Další problém, co tu máme,“ Hunter ještě neskončil, „je ten, že jak všichni vidíme, máme tu čtyři zřetelné horizontální čáry, což by nasvědčovalo tomu, že máme taky čtyři různá slova, ale není to tak.“

Garcia dosud zíral na řezby, ale v očích měl velice nechápavý výraz.

„Kolik máme slov?“ zeptal se White.

„Tři,“ odvětil Hunter. „Ale jsou rozdělená na úplně nahodilých místech, aby vytvořila čtyři řádky. Kdybyste mi dali kus papíru a propisku, ukážu vám to.“

„Přinesu to.“ Fotograf Tommy přešel ke svému pouzdru na fotoaparát, které nechal u dveří ložnice. Vzápětí už podával Hunterovi poznámkový blok a tužku.

„Takže tohle je první řádek.“

Hunter pronášel každé písmeno nahlas a nejprve je ukázal na zádech oběti, než je zapsal do bloku.

Nakonec jim Hunter ukázal, co napsal.

PULCHR

ITUDOCI

RCUMD

ATEIUS

„Co to kurva je?“ ozval se Garcia, když s Whitem kladli tělo zpátky do původní pozice.

Věděl, že Hunter vidí věci jinak než většina ostatních lidí. Jeho mozek taky fungoval jinak, zvláště když šlo o poskládání kousků mozaiky, ale někdy ho Hunter nejen překvapoval, nýbrž i děsil.

„Jak se ti sakra povedlo najít to všechno v těch šílených zářezech na jejich zádech, a navíc tak rychle?“

„Zrovna jsem se chtěl zeptat na totéž,“ přidal se White. „Viděls už někdy něco takového?“

Hunter zavrtěl hlavou a pak se pokusil svůj objev bagatelizovat. „Ne, nikdy. Možná to bylo úhlem, ze kterého jsem se díval.“

White se znovu zaměřil na kus papíru, který jim Hunter prve ukázal. „Pulchritudocircumdateius.“ Nejdřív to přečetl přehnaně pomalým tempem a jako jedno slovo, teprve pak správně oddělil tři slova. „Pulchritudo circumdat eius.“ Výslovnost měl dokonalou.

Garcia zvedl obočí a přeskakoval pohledem z Huntera na Whitea a zase zpátky. „Já jsem bohužel mluvil latinsky naposled – nikdy. Co to sakra znamená? Ví to někdo? Má to být nějaké vzývání d'ábla, nebo co?“

„Ne.“ Tentokrát zavrtěl hlavou White. „To si nemyslím.“

„Tak co to je?“

„Jestli se nemýlím,“ odvětil White, „znamená to – Krása je všude kolem ní.“

„Správně,“ potvrdil Hunter. „Krása je všude kolem ní... krása ji obklopuje. Překlad se může různit, ale význam je stejný.“

Garcia se na chvilku zarazil a znovu se rozhlédl po pokoji s ušaslou nevírou, zrakem přejížděl od jedné krvavé šmouhy k druhé. „Krása je všude kolem ní? Jaká krása?“

Whiteův pohled sledoval Garcii. Tehdy ho něco napadlo. „Chtěls vědět, co to všechno znamená?“ oslovil detektiva. „Všechna ta krev kolem bez zřejmého důvodu? Možná máš pravdu. Možná všechny ty šmouhy vrah *opravdu* udělal naschvál. Možná věří, že je...“ White se lekl vlastní myšlenky. „... umělec nebo tak něco. Možná je pro něj...“ ukázal na tělo, stažené z kůže a znetvořené. „Tohle všechno – oběť, pokoj, krev, pozice, ve které ji zanechal, to všechno – všeho všudy jen... morbidní umělecké dílo.“

Hunter ucítil, jak mu v týle naskakuje husí kůže. O krok couvl a pokusil se ještě jednou vnímat celou okolní scenerii.

„Ty řezy na zádech oběti...“ uzavíral White, „to může být jen podpis vraha.“

Než někdo stihl odpovědět, objevila se ve dveřích ložnice forenzní technička, která prve snímala otisky prstů v obývacím pokoji.

„Ježíši Kriste!“ pronesla s výrazem čirého odporu. „Ať je ten vrah, kdo chce, je to ujetej hajzl.“

Všichni se k ní otočili se svrastělými čely.

„Na tohle byste se měli jít podívat, kluci.“

Hunter, Garcia a White následovali techničku z ložnice krátkou chodbou zpátky do obývacího pokoje, ale v rozporu s tím, co očekávali, je nesměřovala k žádné z ploch, z nichž snímala otisky, ani je nevedla k domovním dveřím nebo ven z domu. Místo toho zahrula v obývacím pokoji doprava a zavedla je do strohé, moderní kuchyně.

Kuchyně byla překvapivě prostorná, s černými žulovými pracovními deskami podél tří stěn, tvořícími dokonalý kontrast s lesklou bílou podlahou a dvířky kuchyňské linky. Chromovaná digestoř nad černou varnou deskou ladila s dřezem z nerez oceli a nástěnnou troubou. Velké dvojdílné okno přímo nad dřezem nepochybně vpouštělo ve dne do kuchyně víc než dost slunečního svitu. Lednička, mrazák a myčka byly vestavěné za stejnými dvířky, jaká měla i linka, takže kuchyně vypadala a působila čistě a uklizeně, a právě toho si Hunter při vstupu do místnosti všiml ze všeho nejdřív – jak je to všechno čisté. Nikde nebylo ani trochu nepořádku. Žádné drobečky ani zbytky na plochách, včetně podlahy. Nic k uklizení, kromě tří předmětů ve dřezu – vidličky, salátové misky a sklenky od vína. Vinná sklenka i salátová miska byly prázdné. Na skle bylo vidět zbytky červeného vína a velmi znatelnou šmouhu od červené rtěnky podél okraje.

„Skončila jsem s plochami v obývacím pokoji,“ vysvětlovala technička. „Jako druhá byla na řadě kuchyně.“ Ukázala na svůj kufřík s náčiním na podlaze, napravo od dveří.

Hlas měla sice klidný, ale Hunter v jejím tónu přesto postřehl náznak upřímného znepokojení. Při řeči přejížděla očima po místnosti.

„Jak už jste si jistě všimli,“ pokračovala technička, „všechny elektrospotřebiče v kuchyni, kromě trouby a mikrovlnky, jsou schované za dvířky linky.“

Ukázala na první dvířka na levém konci, pod pracovní deskou podél východní stěny.

„Tady máme myčku,“ oznámila a pak se zaměřila na dvoje vysoké dveře

z obou stran nástěnné trouby na západní straně kuchyně. „Tamhle najdete nalevo ledničku a napravo mrazák.“ Odmlčela se a zhluboka nadechla. „Co kdybyste se podívali do mrazáku?“

Pohled Kevina Whitea se ještě pár vteřin upíral na techničku, pak sjel k Hunterovi a Garciovi, kteří stáli po jeho levici. Už měl celkem jasnou představu, co v tom mrazáku najde. Přeshlápl z nohy na nohu, než konečně vykročil a otevřel dveře.

„A... Kriste Ježíši!“

Šok ve Whiteově hlase byl upřímný. Nepochybně čekal, že v mrazáku leží chybějící části těla oběti. Jenže se mýlil. Velice se mýlil.

Hunter a Garcia prve Whitea následovali a to, co uviděli, když otevřel dveře mrazáku, přidalo zcela novou vrstvu krutosti k už tak nesmírnému sadismu, pozorovanému na místě činu.

Dvě poličky mrazáku byly odstraněné, aby vytvořily větší vertikální prostor. V tom prostoru se nalézala zmrzlá černošedá kočka.

Bylo skoro čtvrt na dvě po půlnoci, když se Hunter konečně dostal do svého malého dvoupokojového bytu v Huntington Parku na jihovýchodě Los Angeles. Kevin White a jeho forenzní tým zůstali v domě. Přestože postupovali rychle, měli před sebou ještě nejméně tři až čtyři hodiny lopoty, než všechno zpracují, a to jen pokud nenarazí na další překvapení. Hunter a Garcia počkali, až bude tělo Lindy Parkerové odvezeno na okresní soudní patologii, a teprve pak opustili místo činu, ale když za sebou Hunter zavíral dveře svého bytu, v duchu se ptal, proč nezůstal s forenzním týmem. Aspoň by se nějak zaměstnal, protože už předem věděl, že dnes bude usínání skutečný boj.

Insomnie je velice nevyzpytatelná choroba, která ve Spojených státech postihuje každého pátého člověka. Může se projevovat rozmanitými způsoby a s různou intenzitou, ale nikdy není příjemná. Porucha obvykle souvisí se stresem a tlakem na dospělého v moderní společnosti, ale ne vždy.

Hunterovi bylo teprve sedm let, když poprvé začal prožívat bezesné noci. Začaly krátce poté, co ho rakovina připravila o matku. Z rodiny už mu zbyl jen otec a vypořádat se s takovou ztrátou, to byla pro malého Roberta Huntera velice bolestná a osamělá záležitost. V noci sedával sám ve své ložnici a hroužil se do vzpomínek na dobu, kdy se maminka ještě dokázala usmívat. Na dobu, kdy byla její náruč ještě dost silná, aby ho objímala, a hlas dost pevný, aby dolehl k jeho uším.

Nedlouho po její smrti přišly příšerné noční můry a ty ho tak ničily, tolik mu psychicky škodily, že nespavost byla jediným logickým řešením, na jaké jeho mozek dokázal přijít. Spánek se pro Huntera změnil v ruskou ruletu – přepych a trýzeň v jednom. Pro sedmiletého chlapce byl takový mechanismus řešení stejně brutální jako amputace na bitevním poli, ale Hunter tomu čelil, jak nejlépe mohl. Aby se v těch nekonečných, osamělých, bezesných hodinách nějak zaměstnal, uchyloval se ke knihám, četl všechno a cokoli,

co se mu dostalo do ruky, jako by mu četba nějakým způsobem dodávala energii. Knihy se staly jeho svatyní. Jeho pevností. Jeho štítem proti neko-
nečným nočním můrám.

Jak roky plynuly, Hunter se naučil s nespavostí žít, místo aby s ní bojoval. Za dobrých nocí naspal tři, možná i čtyři hodiny. Za špatných nocí neusnul ani na vteřinu.

Hunter si právě nalil v kuchyni sklenici vody, když uslyšel, jak mu v obý-
vacím pokoji vibruje mobil na malém jídelním stole, který sloužil i jako
počítačový stolek. Znovu se podíval na hodinky – 1.17.

„Detektiv Hunter, útvar UNZ,“ přiložil telefon k uchu.

„Roberte...“

Na okamžik ho ženský hlas rozhodil. V tuhle noční dobu, zvláště po
návratu z místa činu, kde ještě zůstával forenzní tým, se Hunter ani nepo-
díval na displej, protože na sto procent očekával, že uslyší hlas Kevina Whi-
tea, sdělující další špatné zprávy.

„Roberte?“ opakoval hlas, tentokrát tázavě.

Hunter už úplně zapomněl na nedokončenou přednášku na univerzitě.
Úplně zapomněl, že měl zavolat profesorce Tracy Adamsově.

„Tracy,“ odpověděl tlumeně a omluvně. „Moc mě mrzí, že jsem ti neza-
volal. Já...“ Hunter pochopil, že nemá cenu lhát. „... zapomněl.“

„Ne, s tím si nedělej starosti,“ opáčila Tracy upřímně.

Hunter a profesorka Adamsová se poprvé setkali před několika měsíci
v nonstop čítárně historické budovy Powellovy knihovny v kampusu UCLA.
Oboustranná přitažlivost vznikla okamžitě, a i když absolvovali několik
schůzek, kde rozhodně hrozila romantika, Hunter se rozhodl zachovat
raději trochu odstup.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Tracy a okamžitě té otázky litovala.
Věděla, že Hunterův policejní útvar se zabývá výlučně extrémně násilnými
zločiny, což znamenalo, že pokaždé když mu zavolali, musel všeho nechat
a jít. Nikdy nebylo všechno v pořádku.

„Promiň, chci říct...“ Tracy se snažila vymyslet, kam zacouvat.

„To nic. Vím, jak to myslíš.“ Hunter doufal, že Tracy nepostřehne v jeho
hlase obavu, ale věděl, že je příliš pozorná, než aby jí něco uniklo.

Hunter nikdy neprobíral své případy s nikým mimo sféru vyšetřování, ať

už mu byl dotyčný sebevíc blízký, ale musel si přiznat, že několikrát chybělo už jen málo, aby se jí svěřil. Nejenže Tracy patřila k nejstřízlivějším osobám, s nimiž se kdy setkal, ale byla i váženou profesorkou soudní psychologie na Kalifornské univerzitě. Pokud někdy existoval nějaký civilista, který by chápal, jaký tlak pro něj představuje práce v Útvaru ultranásilných zločinů, pak takovým člověkem rozhodně byla Tracy Adamsová.

„Moc se omlouvám za tu včerejší přednášku,“ měnil Hunter téma. „Opravdu jsem se na ni těšil.“

„Ne, netěšil,“ opáčila Tracy a poťouchlý tón svědčil o tom, že se usmívá. „Zapomněls, že jsem to byla já, kdo se tě k ní celé týdny snažil přemluvit?“ Hunter nic neříkal.

„Ale jen to přiznej, Roberte. Bavit ses, vid’? Já to viděla. Kousla tě učitelská štěnice.“

Hunter si pro sebe přikývl. „Bylo to daleko lehčí, než jsem čekal.“

„No, já svou práci miluju,“ prohlásila Tracy. „Ale něco ti řeknu, dala bych skoro cokoli za takovou účast a za tak soustředěnou pozornost, jakých sis těch pár minut užíval ty. Všichni v sále byli úplně uhranutí vším, cos říkal. Včetně mě.“

Hunter se zasmál. „A to jsem se ještě nedostal k tomu nejzajímavějšímu.“

„Ano, to si umím představit.“

Hunter přešel k velkému oknu obývacího pokoje. Venku se na obloze začínala hromadit mračna, zvolna zbavovala noc hvězd.

„Roberte... jsi tam ještě?“

Hunter zahlédl v okenním skle svůj obraz. Vypadal unaveně.

„Ano, jsem tady.“

„Jsi doma?“

Krátká pauza.

„Ano, dorazil jsem teprve před pěti minutami, ale nemůžu se zbavit pocitu, že jsem tam měl zůstat. Na místě činu zatím pracuje CSI a bude tam ještě nejmíň dvě až tři hodiny.“

„Páni, je to tak zlé?“ uklouzla Tracy otázka a už podruhé za necelou minutu se přistihla, že lituje slov, která zvolila, ale než se stihla omluvit, Hunter ji překvapil.

„Ještě horší, Tracy,“ potvrdil sklíčeným hlasem. „O moc horší.“

Prvním Tracyiným popudem bylo zeptat se Huntera, zda si o tom nechce popovídat, ale tentokrát konečně dřív myslela, než jednala, a tak rychle reformulovala v duchu otázku dřív, než ji položila.

„Nestál bys o společnost? Nechceš přijet?“

Hunter zaváhal.

„Jsem ještě vzhůru,“ dodala. „A budu ještě celé hodiny. To poznám.“

Náhoda tomu chtěla, že Tracy Adamsová také trpěla nespavostí, byť ne tak těžkou jako Hunter.

„A zítra začínám pozdě. První přednášku mám až v jedenáct.“

Pravda byla taková, že Hunter o její společnost velice stál, ale chvilku nad tím přemýšlel, a to víc než stačilo, aby logika zvítězila.

„Nevadí, když se tentokrát uleju? Dneska bych nebyl pro nikoho dobrý společník.“

Hunter myslel každické slovo vážně, ale byla to jenom část jeho důvodů. Něco mu opravdu vadilo od chvíle, kdy před několika hodinami vstoupil do ložnice Lindy Parkerové, a do rána chtěl provést pár vyhledávání v několika různých databázích.

„Samozřejmě,“ odvětila Tracy po krátké odmlce. „Kdyby sis to rozmyslel, víš, kde mě najít, ne?“

„Vím. Zavolám ti, jo?“

Jakmile ukončili hovor, začaly se v Hunterově hlavě převalovat obrazy z místa činu, jeden přes druhý – jako lavina. Znovu vzhlédl k obloze. Hvězdy už úplně zmizely. Tma jako by padala na Los Angeles v jednom smyslu slova.

Doktorka Carolyn Hoveová, losangeleská vrchní soudní patologka, byla ranní ptáče. Nikdo si nepamatoval, že by to někdy bylo jinak, dokonce ani ona sama. Už jako školačka i během letních prázdnin – a k nevoli a rozladění svých rodičů – bývala malá Carolyn vzhůru a připravená k akci hned za rozednění. V jedné z nejstarších vzpomínek jí otec sděloval, že kdyby si ve slovníku vyhledala definici výrazu „ranní ptáče“, našla by tam patrně svou fotografii.

Toho rána, jako každodenně po celý rok, dorazila doktorka Hoveová do úřadu okresního koronera na North Mission Road nejméně o hodinu dříve než všichni ostatní patologové z jejího týmu. Tu první klidnou hodinu, kdy byla v práci sama, měla z celého pracovního dne nejraději.

U pultu recepce ve vstupní hale architektonicky úchvatné staré nemocnice, proměněné v márnici, ji přívětivým úsměvem uvítal noční hlídač Frank, který postavou připomínal spíš tank.

„Dobré ráno, paní doktorko,“ pronesl zvučným barytonem.

Doktorka Hoveová úsměv opětovala. Přestože jí táhlo na padesát, pořád vypadala jako třicátnice, vysoká a štíhlá, s pronikavými zelenými očima, plnými rty, výraznými lícními kostmi a jemným nosíkem. Dnes ráno měla dlouhé kaštanové vlasy sepnuté vzadu do úhledného ohonu.

Frank jí přes pult přistrčil velký kelímek kávy.

„Uvařená ani ne před minutkou,“ oznámil.

Každé ráno, hned jak Frank na jednom z mnoha monitorů bezpečnostních kamer uviděl doktorku Hoveovou zajíždět na parkoviště, udělal čerstvou konvicí silné kolumbijské kávy. Tu měla doktorka Hoveová nejraději. Než zaparkovala a prošla hlavním vchodem, vždycky už na ni čekal připravený kelímek, z něž stoupala pára.

„Nemám zdání, jak by vypadala moje rána bez vás, Franku,“ brala si doktorka kelímek. Její hlas měl sametové a klidné zabarvení, jaké se obvykle spo-

juje se zkušenostmi a vzděláním, a obojího měla doktorka Hoveová habaděj. „Díval jste se včera na zápas?“ zeptala se, ačkoli odpověď už znala předem. Stejně jako ona byl i Frank obrovský fanoušek basketbalového týmu Lakers, a pokud mu to čas a práce dovolily, nikdy si nenechal žádný zápas ujít.

„Ale samozřejmě,“ odpověděl. „A vy?“

Doktorka se na něj zašklebila. „Spí Dolly Partonová na zádech?“

Frankův úsměv zazářil ještě víc. „To byl zápas, co? A už máme zase o stu-pínek blíž k play-off.“

„Však my to dokážeme,“ prohlásila doktorka Hoveová přesvědčeně. „Při tom, jak hrajeme, se o tom nedá pochybovat. Na shledanou zítra, Franku. Hezké ráno a dobře se vyspěte.“

„O tom nepochybujte, paní doktorko.“

Doktorka Hoveová došla ke dvoukřídlým kovovým dveřím hned za pul-tem recepcce a počkala, až ji Frank bzučákem pustí dovnitř. Jakmile se ocitla ve své kanceláři, zapnula počítač, sedla si na židli a usrkla kávy. Chutnala absolutně skvěle.

Počítač konečně ožil a na obrazovku se automaticky jako první aplikace načetl program pitev.

Chvilku si ho procházela.

Několik pitev z předchozího dne se protáhlo víc, než patologové, kteří je prováděli, čekali, což nebylo nic nového. Vzhledem k neuvěřitelné pracovní zátěži losangeleské okresní patologie k takovým zdržením docházelo mnohem častěji, než by si doktorka Hoveová přála. Hlavní problém byl, že tyto pitvy se budou muset znovu zařadit do dnešního plánu a odsunou ty, které byly na dnešek původně plánované. Byl to začarovaný kruh a momentálně byli zhruba půldruhého týdne pozadu.

Doktorka Hoveová znovu usrkla kávy a dala se do práce. Jejím úkolem jakožto vrchní soudní patologky bylo předělat každícké ráno program pitev a v případě nutnosti zaměnit i pitevný a pathology. Musela posunout pět posmrtných ohledání, původně naplánovaných na konec pracovní doby, ale za dvacet minut měla všechno vyřešené. Bohužel tím vybojovala jen polovinu bitvy.

Pohled doktorky Hoveové sklouzl k hromadě složek zanechaných na psacím stole v přihrádce „došlá pošta“. Tyto spisy patřily k mrtvolám přiveze-

ným během noci. Budou se muset zanést do systému a přidat do pitevního programu.

„Ve Městě andělů není v noci nikdy nuda,“ zašeptala si pro sebe a sáhla po složkách.

Doktorce Hoveové nebylo známo, že v časných ranních hodinách došlo ke dvěma přestřelkám ve Westmontu. Devět mužů přišlo o život a čtyři z nich byli mladší osmnácti let. Když se k tomu připočetlo pět dalších mrtvol dospělých – tři mužské a dvě ženské –, kteří zemřeli za záhadných okolností, měla před sebou doktorka Hoveová čtrnáct nových příjmů; ale na druhé straně jí to vlastně nevadilo. Vrásky na čele jí zato způsobila poznámka na obalu složky jedné z těch dvou žen.

V jejím oboru byly běžné nové záznamy s označením „naléhavé“. Pochopitelně, všichni detektivové z Losangeleského policejního sboru nebo úřadu okresního šerifa viděli prakticky každý svůj případ jako naléhavý, a jelikož výsledky posmrtného ohledání mohly docela snadno úplně změnit směr vyšetřování, všichni by je rádi měli v ruce tak rychle, jak jen bylo v lidských možnostech. Doktorka Hoveová a všichni patologové z jejího týmu byli víc než zvyklí zvládat případy označené jako naléhavé. Ale složka, kterou měla v ruce, nebyla označená jako naléhavá. Byla označena jako „pitva úrovně nula“.

V Los Angeles byla všechna posmrtná ohledání, kde i po smrti mohla oběť představovat riziko jakékoli kontaminace – radiace, otravy, nakažlivé nemoci atd. –, označena jako „nebezpečná“ nebo „riziková“. Tato ohledání se konala výlučně v Pitevně nula, což byl jediný pitevní sál umístěný v neprodyšně uzavřeném prostoru dole v suterénu hlavní budovy komplexu patologie. Těmto pitvám se říkalo „úroveň nula“ a mohl je provádět pouze specializovaný tým nebo vrchní patologka osobně.

„Zajímavé,“ poznamenala doktorka Hoveová a otevřela složku.

Okamžitě zažila překvapení.

Obvykle dostávala požadavky na pitvu úrovně nula, jenom pokud vyšetřování vedla FBI nebo se ho zúčastnilo CDC – Centrum pro kontrolu a prevenci chorob –, ale tentokrát tomu tak nebylo. Tohle vyšetřování patřilo Losangeleskému policejnímu sboru. Přesněji Útvaru ultranásilných zločinů. Jméno detektiva, pověřeného vedením případu, znělo Robert Hunter.

Jakmile si doktorka přečetla tuto informaci, její zájem ještě vzrostl. Předklonila se a postavila kelímek s kávou na psací stůl.

Profesionální vztah doktorky Hoveové a detektiva Huntera začal před několika lety, a ještě nepoznala záhadnějšího muže, než byl šéf Útvaru ultranásilných zločinů Losangeleského policejního sboru, ale to nebyla jediná vlastnost, kterou se Hunter lišil od všech ostatních vyšetřovatelů vražd v rámci LAPD a všech ostatních policejních orgánů, s nimiž kdy pracovala. Za jedenadvacet let práce patologky ještě doktorka Hoveová nikdy nenarazila na nikoho, kdo by uměl číst z místa činu nebo proniknout do mysli vraha takovým způsobem jako detektiv Hunter.

Doktorka Hoveová ani nemusela vidět mrtvolu, aby nabyla jistoty, že půjde o zajímavou pitvu. Vzhledem ke skutečnosti, že mrtvola oné ženy byla nalezena teprve počátkem včerejší noci, obsahovala složka, kterou měla doktorka Hoveová před sebou, jen omezené množství informací – jméno

a adresu oběti, základní popis místa činu, název útvaru a jména detektivů přidělených k případu a jméno forenzního technika, který na místě činu velel. Nebyly tu žádné fotografie pod CSI. Zatím ne. Ty se přidají až později, spolu s několika různými zprávami z forenzní laboratoře.

Doktorka Hoveová se znovu zaměřila na monitor počítače a překontrolovala rozpis. Pitvy úrovně nula měly vždycky přednost absolutně před vším.

Přeložila jedno soukromé posmrtné vyšetření a odložila odpolední schůzi, takže se jí podařilo vsunout novou položku na první místo jejího pracovního dne. Půl hodiny poté už byla převlečená a připravená začít.

Pitevna nula nebyla jen pouhá pitevna. Byl to zcela soběstačný prostor pro patologická vyšetření s vlastní chladírnou a individuálním laboratorním zařízením. Databáze s omezeným přístupem byla rovněž oddělená od hlavní databanky soudní patologie, což znamenalo, že výsledky veškerých posmrtných vyšetření prováděných na sále nula nebyly přístupné běžnému personálu, a tudíž se daly uchovat v tajnosti, aspoň po nějakou dobu.

Tělo Lindy Parkerové, dosud neprodyšně uzavřené v pytlí na mrtvoly, odvezl do Pitevny nula zřízenec, který také pomohl doktorce Hoveové přesunout je z vozíku na jeden ze tří nerezových pitevních stolů ve velké, bíle vykachlíčkové místnosti.

„Budete potřebovat ještě něco, paní doktorko?“ zeptal se atleticky stavěný zřízenec, přičemž se kradmo rozhlížel kolem sebe. Ještě nikdy v této místnosti nebyl. „Nechcete, abych vám pomohl omýt a připravit tělo?“

„Ne, vystačím si sama,“ odvětila doktorka a posunula si brýle v tmavých obroučkách ke kořeni nosu. „Kdybych ještě něco potřebovala, zavolám.“

Počkala, až zřízenec opustí pitevnu, a teprve potom rozepnula zip pytle na mrtvoly.

Navzdory všem svým zkušenostem, navzdory mnoha stovkám obětí vražd, které za svou kariéru vyšetřovala, ji brutalita určitých případů, jež končily na jejím pitevním stole, dosud dokázala vyvést z míry. Tohle byl rozhodně jeden z nich.

Kompletní vyšetření trvalo necelé dvě hodiny, a když doktorka Hoveová konečně určila příčinu smrti, ucouvla o krok od stolu a ještě jednou se zadívala na surově znetvořené a z kůže stažené tělo, jež na něm leželo.

„To vůbec nedává smysl.“

Kancelář Huntera a Garcii se nalézala až na konci podlaží Divize loupeží a vražd, ve slavné budově policejní správy v centru Los Angeles. Byla to klaustrofobická betonová krabice, kam se na dvaadvacet čtverečních metrů sotva vešlo víc než dva psací stoly, tři staromódní kartotéky a velká bílá magnetická tabule, přistrčená k jižní stěně, přesto však šlo o prostor úplně oddělený od zbytku DLV, takže sem – když už nic jiného – neměly přístup slídivé oči a nepronikl hlasitý šum hlasů.

Hunter obdržel ani ne před hodinou e-mail od Kevina Whitea, v jehož příloze byla kopie forenzní zprávy z místa činu spolu se zazipovaným souborem obsahujícím veškeré snímky pořízené policejním fotografem. Hunter trávil už půlhodinu tím, že je všechny tiskl a připínal na magnetickou tabuli, když otevřela dveře kanceláře kapitánka Blakeová a vstoupila dovnitř.

Barbara Blakeová se ujala velení Divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru před několika lety, poté co odešel do penze dlouholetý velitel, kapitán William Bolter. Kapitánka Blakeová, elegantní, přitažlivá žena s dlouhými černými vlasy a záhadnými tmavými očima, které dokázaly většinu lidí rozechvět jediným pohledem, se nedala snadno zastrašit. Po mnoha letech ve sboru, kde zastávala nejrůznější funkce, ji jen velmi málo věcí umělo vyvést z míry, ale následující minutu nepronesla k žádnému z obou detektivů ani slovo. Pouze nevěřičně hleděla na fotografie na bílé tabuli.

„Oběť byla stažená z kůže?“ vydechla nakonec a málem jí selhal hlas.

„Skoro úplně, kapitánko,“ odvětil Garcia a sesul se na židli.

„Zaživa?“

„To se na místě činu nedalo určit.“ Tentokrát zazněla Hunterova odpověď. „Ještě čekáme na pitevní zprávu, která to potvrdí. Při troše štěstí bychom ji mohli dostat dnes dopoledne.“

„Vrah jí taky amputoval ruce a nohy,“ dodal Garcia.

Kapitánčin pohled se na okamžik zastavil u něj, pak se vrátil k tabuli. Přistoupila blíž a očima vyhledala detailní snímek toho, co vrah vyřezal na záda oběti.

„Co to sakra je?“ Mezi zářezy dokázala kapitánka Blakeová identifikovat několik písmen. „Má to něco znamenat?“

Garcia vstal. „Ono je to vlastně latinsky, kapitánko.“ Přistoupil k tabuli a ukázal jí, jak by se některé linie měly spojovat, ale nespojují. Když skončil, kapitánka Blakeová potřásla hlavou, jako by byla dočasně omráčená. Přimhouřenýma očima se snažila rozluštit slova. „Znamená to ‚krása je všude kolem ní‘, kapitánko.“

Nechápavý výraz se proměnil ve skeptický.

„Tomu nerozumím,“ prohlásila nakonec.

Garcia netrpěl insomnií, ale stejně jako Hunter toho za noc naspal hodně málo. Po návratu z místa vraždy Lindy Parkerové strávil většinu časných ranních hodin tím, že se snažil pochopit aspoň zlomek šílenství, co viděl v jejím domě... krev, řezné rány, tělo stažené z kůže, chybějící ruce a nohy... Ať se snažil v duchu ubírat po jakékoli stezce, všechny jako by končily úplně stejně – v prázdnotě.

„Ještě je brzy, kapitánko,“ vracel se Garcia ke svému stolu. „Ale včera v noci se na místě činu vynořil tak trochu náznak teorie.“

„No dobře,“ opáčila kapitánka se zájmem. „A jakýpak je ten náznak teorie?“

Garcia věděl, že to, co řekne, bude znít šíleně. Usedl na židli, opřel si lokty o područky a přiložil špičky prstů k sobě.

„Že se možná tenhle vrah považuje za umělce.“ Odmlčel se a ukázal na fotky na tabuli. „A to šílenství, co vidíte, nebude nic jiného než jeho ‚umělecké dílo‘, které považuje za krásné.“

Kapitánka se prve vrátila pohledem k fotografiím na tabuli, ale teď se zvolna znovu zadívala na Garcii.

„Děláte si legraci?“ Dalšími slovy se div nezadusila. „Umělec? Krása? Cože?“

Garcia kývl. „Pro vraha – možná – ano.“

„To je absurdní.“

Garcia pohledem požádal Huntera o pomoc.

Nedočkal se jí.

„To tedy je,“ souhlasil Garcia. „A abych byl upřímný, ať už si připadáme sebevíc vynalézaví, nikdy by nás tak šílená teorie nenapadla, nebýt té zprávy, co vrah vyřezal té chudince do zad.“

Kapitánka Blakeová našla na tabuli fotografii řezů.

„Krása je všude kolem ní?“ zeptala se. „To jste říkal, že je překlad toho nesmyslu?“

„Ano. A vím, jak to celé zní šíleně, kapitánko, ale taky to dává určitý šílený smysl.“

Kapitánka se na detektiva zamračila a rozpráhla ruce. „No, jsem jedno ucho, Carlosi. Prosím, neváhejte mi to objasnit.“ Uchopila skládací židli, opřenou o jednu stěnu, a sedla si.

Garcia vstal a vrátil se k tabuli s fotografiemi.

„Podívejte se na tohle, kapitánko,“ ukázal na snímky stěn, nábytku a podlahy v ložnici Lindy Parkerové, které byly úplně pomazané krví.

Kapitánka Blakeová pokrčila rameny. „Jo, no a? Tady jsme v Útvaru ultra-násilných zločinů, ne? Devadesát osm procent všech míst činu, která vyšetřujete, vypadá takhle nebo ještě hůř.“

„To je pravda. Ale na všech existuje pro veškerou krev zřejmý důvod.“ Zavrtěl hlavou. „Tady ne.“

„Cože? Chcete mi říct, že nemůžete najít důvod, který by ospravedlnil všechny ty krvavé šmouhy?“ Tázavým pohledem přejela od Garcii k Hunterovi a pak zpátky na Garcii. „Co takhle zápas?“ navrhl. „Zoufalá oběť, samá krev, se snaží utéct útočníkovi a zakopává o kdeco: o stěny... o nábytek... není to možné?“

„To nás taky nejdřív napadlo,“ souhlasil Garcia. „Ale podívejte se na ty obrázky důkladněji.“ Ukázal na skupinu tří fotografií kusů nábytku v ložnici Lindy Parkerové – prádelníku, toaletního stolku a nočního stolku – kusů, které byly pomazané krví. „Kdyby všechna tahle krev byla důsledkem toho, jak naše oběť zoufale utíkala před vrahem, co tedy potom na těch fotkách chybí?“

Kapitánka si snímky dlouze prohlížela.

„Binec,“ pochopila konečně, co má Garcia na mysli. „Není tam žádný nepořádek.“

„Přesně tak,“ potvrdil Garcia. „Všechno bylo na svých místech. Nikde nebylo nic převrženého. Váza, budík, lampa na čtení, rámečky s fotogra-

fiemi, její šminky, její šperky... každý předmět v té místnosti jako by byl přesně tam, kde má být. Ani na podlaze nic neleželo. Ani sponka do vlasů. Věřte mi, hledali jsme. Kdyby utíkala o život a nechávala přitom krvavé skvrny všude možně, jak vrážela do nábytku, měly by být její věci rozházené po celé místnosti.“

Kapitánka nemohla protestovat proti Garciově logice, která ji v té chvíli začínala maličko děsit. „Takže chcete říct, že podle vás všechny ty šmouhy a skvrny od krve vznikly úmyslně? Aby proměnily pokoj v... dílo... sochu... plátno... to je fuk.“

Znovu zatěkala pohledem mezi oběma detektivy. Tentokrát konečně promluvil Hunter.

„Momentálně to tak vypadá, kapitánko.“

Muž vždycky nejraději cestoval v noci. Nízké teploty byly mnohem vlídnější nejen k motoru auta, ale také k pneumatikám, ani nemluvě o tom, oč byl všude menší provoz, ale byly tu i jiné důvody.

Už jako malé dítě býval muž odjakživa noční tvor. To se nedalo popřít. Vždycky miloval zvuky noci, její vůni, její záhadnost. Miloval, jak ho noc děsila a současně osvobozovala, ale ze všeho nejvíc miloval tmu a to, jak dokonale ho dokázala ukrýt.

Muž si dobře pamatoval, jak mu matka nařizovala jít spát – ve 21.00, nachlup, každý den. Bez výjimek. Vždycky.

Muž také nikdy nic nenamítal. Nemělo to smysl, protože k diskusi by nikdy nedošlo. Kdyby se jí někdy pokusil odmítnout nebo jakkoli protiředit, otevřely by se před ním brány pekla. A tak místo diskusí, hned jak hodiny odbily devátou, v tichosti a klidně odcházel do své ložnice. Matka ani nemusela nic říkat. Šlo o to – že vlastně nešel spát. Jen ležel v posteli a představoval si. Představoval si, že je někde jinde. Představoval si, že je někdo jiný.

A představivost měl mocnou.

Mnohem mocnější než brány pekel.

Mnohem mocnější než peklo samo.

Ale to už bylo dávno. Ty brány se už navždy zavřely.

Naneštěstí se otevřely jiné, novější, lepší a mnohem mocnější.

Muže vytrhlo ze vzpomínek štěkání psa kdesi v uličce. Noční jízda zkrátila sedmihodinovou cestu na necelých pět a půl hodiny, a když se ocitl v cíli, měl ještě času habaděj.

Muž se podíval na hodinky. Centrum se otevře za pár hodin.

Zůstal sedět za volantem, protahoval si záda a masíroval šiji. Chodců v ulicích začínalo přibývat, protože začátek pracovní doby už se blížil. Autobusové zastávky se plnily, chodci zrychlovali a hluk dopravního provozu jako by se každou minutou násobil.

Muž se napřímil a uvažoval, co dělat. Možná by si mohl dát snídani někde v kavárně a zapříst hovor s osobou za pultem nebo u sousedního stolu. Tím by získal příležitost vyzkoušet svou novou postavu: Mike – takové jméno pro ni vybral.

Ano, říkal si. Je to dobrý plán.

Potom se vrátí do auta a začne si obvazovat paži.

Kapitánka Blakeová na chvilku dopřála svému mozku, aby se pokusil vstřebať to, co nadhodili Hunter a Garcia. Člověk nemusel být odborník, aby vyčetl z jejího chování zdráhavost.

„Jak prve podotkl Carlos, kapitánko,“ upoutal Hunter znovu její pozornost. „Ještě je brzy na to, aby se dalo něco předpokládat s určitou jistotou. Tohle všechno ve skutečnosti znamená, že si musíme zachovat otevřenou mysl. Někdo, kdo je schopný něčeho takového, bude mít určitě taky velice zkreslené vnímání reality.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ opáčila kapitánka. V Útvaru ultranásilných zločinů Losangeleského policejního sboru jen zřídkakdy dávalo něco smysl.

„Kdo je oběť?“ přehodila si kapitánka Blakeová nohu přes nohu. „Máme už o ní nějaké informace?“

„Máme, ale nijak moc podrobné,“ odvětil Garcia a sáhl po poznámkovém bloku na svém stole. „Jmenovala se Linda Parkerová, narodila se devátého března 1994 v Harbor City. Byla jediné dítě Emily a Vincenta Parkerových. Emily byla v domácnosti a Vincent vedl vlastní soukromou účetní firmu v Rolling Hills. Linda chodila na střední školu v Newport Harbor, kde maturovala roku 2011. Zřejmě se jí podařilo vyhnout většině pubertálních výstřelků, protože začala dělat modelku pro katalogy už jako třináctiletá. Ve škole ji tři roky po sobě zvolili královnou maturitních večírků. Když maturovala na střední, už si vedla jako katalogová modelka docela dobře, vydělávala skoro stejně peněz jako její otec. Po maturitě se rozhodla nejít na vysokou a soustředit se na kariéru modelky. Nejspíš bylo jejím hlavním cílem přejít do mezinárodního modelingu a k návrhářům zvučných jmen. Podařilo se jí párkrát projít po molu na několika hodně známých mezinárodních módních přehlídkách, všechny se konaly v Evropě, ale kariéra top-modelky jí dosud unikala.“

„Když říkáte katalogy,“ zeptala se kapitánka Blakeová, „co tím myslíte?“

Garcia otočil stránku v bloku. „Oblečení, obuv, plavky, sportovní oblečení, prádlo, šperky – a takové věci. Jak jsem říkal, momentálně nemáme žádné podrobnosti, ale nasadili jsme na to tým.“

„Něco mládeži nepřístupného?“ zeptala se kapitánka.

„Z toho, co jsme zatím zjistili – ne.“

„Nicméně byla modelka,“ pokračovala kapitánka. „To byla její profese.“

„Přesně tak.“

„Takže předpokládám, že pravděpodobně měla fanoušky.“

„Ano, a bylo jich docela hodně,“ potvrdil Garcia a znovu nahlédl do poznámek. „Měla dost výraznou internetovou prezentaci. Obvyklé záležitosti – Facebook, Twitter, Instagram, a dokonce i kanál na YouTube, kam dávala videa s tipy ohledně líčení, účesů a módy. Dohromady přes čtvrt milionu sledujících.“

Kapitánka Blakeová si dvěma prsty masírovala levý spánek. Už cítila nastupující bolest hlavy.

„Přes čtvrt milionu sledujících?“ zašklebila se. „Tím se okruh pořádně rozšiřuje, co? Protože – opravte mě, jestli se mýlím – ale nenasvědčuje vražda, kde pachatel oběť specifickým způsobem znetvoří, obzvlášť v obličeji, posedlosti její osobou? Konkrétněji tím, jak vypadala, jak byla hezká.“ Pohledem žádala Huntera o potvrzení.

„Teoreticky ano,“ souhlasil.

„Takže s tolika sledujícími,“ pokračovala kapitánka, „s takovým vystavováním na sociálních sítích, s fotkami, videonahrávkami, katalogy a kdoví čím ještě mohla podobná posedlost vzniknout u libovolného počtu těch sledujících; není to tak? A libovolný počet z nich mohli tvořit dost velcí psychopati na to, aby se dopustili takhle obłudné vraždy. Všichni víme, jak se fanoušci dovedou pobláznit.“

„Ano,“ souhlasil znovu. „Protože oběť byla celebrita s tolika fanoušky, okruh možných vrahů je hodně široký. Posledý, ale rozčarovaný fanoušek s psychopatickými sklony by klidně mohl být něčeho takového schopný. A od nástupu internetu, kde všude rostou další a další webové stránky sociálních sítí jako houby po dešti, je vznik posedlosti – nejen vůči celebritám, ale vlastně vůči komukoli – o moc snadnější.“

„Skvělé!“ prohlásila kapitánka Blakeová. „Dvě stě padesát tisíc podezře-

lých, rozptýlených po celém světě. To byste tedy měli mít vyřešené na to šup. Byla vdaná? Měla přítele? Milence?“

„Nebyla vdaná,“ odpověděl Garcia. „A podle matky ani s nikým nechodila, ale ještě se na to podíváme.“

Kapitánka vstala a ustoupila o dva kroky dozadu, aby viděla tabuli jako větší celek.

„Krása je všude kolem ní,“ pronesla sama k sobě, plně zabraná do návrhu teorie, který prve přednesl Garcia.

„Tak to vrah napsal,“ potvrzoval Garcia. „Což znamená, že se nám zjevně pokouší něco sdělit.“

„To je mi jasné,“ souhlasila kapitánka Blakeová. „Ale proč to napsal latinsky?“

„To nevíme,“ odvětil Hunter.

„Nechcete zkusit hádat?“

Hunter zůstal zticha, ale Garcia ne.

„Mohlo by to být vodítko, odkud pochází,“ řekl.

Kapitánka se k němu obrátila a vteřinu nad tím uvažovala. „V jakém smyslu, Carlosi?“

„Před chvílkou jste to sama řekla – přes dvě stě padesát tisíc fanoušků, rozmístěných po celém světě. Ublížený, rozčarovaný a dostatečně psychotický fanoušek by mohl přiletět odkudkoli, zabít ji, a jelikož se její tělo našlo až za dva dny, touhle dobou už může být zase zpátky tam, odkud přišel. V takovém případě ho pravděpodobně nikdy nechytíme.“

Zamyšlený výraz kapitánky Blakeové se ještě prohloubil.

„Méně pesimistický scénář,“ dodal Hunter, „je ten, že tohle je Los Angeles, jedno z nejrůznorodějších měst na planetě, pokud jde o národnost obyvatel. Možná její vrah žije tady, ale není americký občan.“

„Ale latinsky už se nemluví nikde,“ ozvala se kapitánka. „Takže budeme-li sledovat tuhle myšlenkovou linii; co nám sděluje tím, že vyřezal svou zprávu latinsky? Je z Itálie? Z Latinské Ameriky?“

„Je to možné,“ přikývl Hunter.

Kapitánka Blakeová si přiložila pravý palec a ukazováček k čelu. *Ano*, říkala si. *Bolest hlavy už je rozhodně na cestě.* Uvažovala, má-li položit další otázku, ale přemohla ji zvědavost. „Tak proč ten vzkaz? Jen aby nám napověděl, odkud pochází?“ Oba detektivové zůstali zticha.

„Co vy na to?“ naléhala.

„Velikášský blud,“ navrhl Garcia.

„Prosím?“ obrátila se k němu kapitánka Blakeová.

„Velikášský blud, kapitánko. Jedna z hlavních vlastností psychopatů. Znáte to. Vidí se jako nadřazení všem ostatním. Myslí si, že jsou inteligentnější, hezčí, silnější, nadanější, kreativnější, chytřejší a tak dále. V důsledku takových bludů taky velký počet z nich věří, že všechno, co dělají... to, čeho se snaží dosáhnout svými... vraždami, prostě nemůžeme my pouzí smrtelníci pochopit, protože naše vidění a intelekt nesahají tak vysoko jako jejich.“ Odmlčel se, znovu dopřál kapitánce chvilku, aby si to promyslela. „Vrah věděl, a měl pravdu, že nikdo se zdravým rozumem nebude v místě činu spatřovat umělecké dílo, pokud nám to nesdělí.“

Garcia ukázal na dvě fotografie na tabuli.

„Tyhle řezy na jejích zádech,“ pokračoval. „Těmi nám sděluje, že na stěnách nejsou jen krvavé šmouhy. Jsou to tahy štětcem. Zpráva na zádech oběti nemusí být jen dráždidlo. Může to být jeho signatura na plátně. Třeba se chvástá. Chválí vlastní dílo.“

Kapitánka Blakeová ztěžka vydechla. Čím déle se dívala na snímky na tabuli, tím méně šilená jí připadala teorie s uměleckým dílem. Věděla, že kdyby šlo o nějaký absurdní zločin z vášně, vraždu ze msty, pokaženou loupež, výbuch vzteku, ba i úchylné a sadistické znásilnění, při troše dobré vůle a představivosti by se možná dala očekávat ta krvavá spoušť v pokoji – ale ne vzkaz vyřezaný do zad oběti.

Mlčky přešla podél tabule a putovala očima od jedné fotografie k druhé.

„Příčina smrti?“ zeptala se.

„Pravděpodobně vykrvácení,“ odpověděl Garcia. „Ale není to oficiální.“

„Tak proto jste si vyžádali pitvu úrovně nula,“ oslovila kapitánka Blakeová Huntera. „Protože jestli ten cvok skutečně tohle všechno udělal, jen aby vytvořil nějaké dementní umění, pak jedna věc je jistá: ten chlap neskočí do letadla a nevrátí se, odkud přišel. Jestli si ta zrůda myslí, že tvoří umění, pak všichni víme, že tohle nebude jeho jediné ‚dílo‘, že? Jestli ho brzy nezastavíme, tímhle to nekončí. Bude z toho sériové vraždění.“

Hunterův ustaraný pohled se setkal s kapitánčiným.

„Toho se obávám. Existuje možnost, že už to začalo.“

Riziko kontaminace nebylo jediný faktor, který mohl odstartovat požadavek o pitvu úrovně nula. Existoval ještě jiný druh rizika, jemuž se většina úřadů po celém světě za každou cenu snaží vyhnout – riziko občanské paniky. Losangeleský tisk, který trpěl sklonem dělat z většiny příběhů nebetyčnou senzaci, platil lidem za informace, a platil dobře. Média měla informátory v řadách policie, hasičů, v nemocnicích, státních bezpečnostních agenturách a samozřejmě i na soudní patologii.

Novináři by měli druhé Vánoce a nijak by se nestyděli vyvolat ve Městě andělů rozsáhlou paniku zveřejněním zprávy o novém sériovém vrahovi, co si volně běhá po světě. Největší šance, že Hunter a Losangeleský policejní sbor udrží případ pod pokličkou, aspoň prozatím, spočívala v tom, že uchovají v tajnosti co nejvíc detailů a co nejdéle.

Pro Los Angeles nebyly násilné zločiny ničím cizím. Znetvořená a z kůže stažená mrtvola, zanechaná v pokoji, který je prakticky vymalovaný krví oběti, by rozhodně vzbudila pozornost a vyvolala lavinu otázek, ale nespustila by nutně alarm „sériového vraha“, pokud by se tisk nedozvěděl o zprávě, vyřezané do zad oběti. Jestliže existovalo něco, co o sériových vražích věděl každý reportér černé kroniky v Los Angeles, pak to, že jsou jediní, kteří trpí sklonem dráždit policii vzkazy, hádankami, rébusy, kresbičkami, telefonáty a podobně. Na místě činu vzhledem k pozici, v níž byla oběť na lůžku zanechána, viděli zprávu vyřezanou na zádech Lindy Parkerové jen čtyři lidé – Hunter, Garcia, Kevin White a fotograf forenzního týmu Tommy. Doktorka Hoveová a kapitánka Blakeová zvýšily počet na šest a nikdo z nich tuto informaci tisku nepředá.

Na Hunterovu poznámku zareagovala kapitánka Blakeová velmi ustaraným pohledem.

„Pardon, Roberte, co už začalo? Sériové vraždění?“

Hunter kývl a odeslal k tisku poslední fotku.